

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

2 oktober (slot vorige aflevering in OLATNieuws 12)

We wandelen daarom rustig door naar het plaatje Ayegui, waar een pelgrimsherberg is gevestigd in de sporthal. Daar treffen we ook Agnes, Jürgen en de Duitser Volkert. Ik neem een douche en laat mijn voeten wat rusten. Ze hebben vandaag weer goed hun best gedaan.

Een overnachting in de pelgrimsherberg bekoort mij niet. Vooral de gezamenlijke meditaties en gebeden, die op hun programma staan, spreken mij vandaag niet zo aan. Natuurlijk zal ik er niet slechter van worden en die overtuiging wordt nog hechter na 2,5 liter rode wijn, die ik samen met mijn Duitse vrienden Volkert en Phillip naar binnen werk. Deze nacht heb ik wel een extra deken, maar is het een snurker die me de hele nacht wakker houdt. Hij is immuun voor elke por die ik hem die nacht geef.

3 oktober

Vanmorgen zijn we al voor 7.30 uur weer op pad. Nu heb ik wel wat extra water in mijn rugzak. Gisteravond is Jürgen met drie dames naar het klooster en de wijnbron geweest. Hij vertelt dat de wijn rijkelijk uit de kraan vloeit. Ik betwijfel dat omdat Peter en Arie er twee jaar geleden een hele avond voor nodig hadden om hun veldfles te vullen. Omdat het nog vroeg is, loop ik nu zelf even langs de bron. Die gaat pas om 8.00 uur open. Om geen gezichtsverlies te lijden vul ik mijn veldfles met water. Nou ja, eerlijk gezegd is het nog een beetje vroeg voor wijn.

In Villamayor de Monjardin spreek ik nog even met de beheerder van de Nederlandse herberg. Een extra rust met koffie en zowat een half stokbrood. Op het parkoers volgt nu een klim, maar die valt erg mee. Alles verloopt vandaag in een lekker tempo over uitgestrekte wegen. Soms treffen we een wijngaard waar de druiven heerlijk smaken. Dan staan we plotse-ling voor een dennenbos, iets wat je in

Spanje helemaal niet verwacht. In de loop van de dag haal ik bijna iedereen in die ik gisteren bij de party heb ontmoet. Het is leuk om elkaar weer te treffen en zo merk je ook dat wij een grote familie zijn op weg naar hetzelfde doel.

Vandaag had ik graag 28 km gewandeld, maar onderweg heb ik bij enkele mensen blaren geprikt en in Los Arcos heb ik nog enkele bekenden ontmoet en nog wat gedronken. Begin nu toch te merken dat ik iets te veel van mezelf heb gevergd en het wandelen stukt. Tot ongeveer 17.00 uur hou ik het nog vol, maar dan is het ook genoeg geweest. Op dat moment hoor ik Nederlands spreken. Het blijkt de familie Jaspers te zijn, ik geloof uit de buurt van Beek en Donk. Vader Frans herkent me van mijn OLAT-tijd. Zij hebben onderweg verschillende berichtjes gelezen met mijn naam eronder. Leuk, wat is wereld toch klein.

Samen met Phillip en Volkert zijn we daarna wat inkopen gaan doen. Phillip

maakt een verrukkelijke Spaghetti Carbonara. Volkert doet daarna de afwas en ik drink rode wijn. Foei, maar het is wel lekker.

4 oktober

De zondaar wordt weer vroeg wakker. De wijn veroorzaakt maagzuur. Ik drink op m'n gemak een paar bakken koffie en wat jus d'orange. Er is ook nog wat zelfgebakken bruin brood, daar zijn de Duitsers en Oostenrijkers goed in. Ik help ook nog een Praagse met het afplakken van haar voet en natuurlijk is mijn eigen hiel dan ook aan de beurt. Het gaat elke dag wat beter, daar ben ik wel blij om.

Als ik dan eindelijk loop, is iedereen al onderweg, maar dat ben ik ondertussen wel gewend. Na ongeveer 7 km heb ik de meesten alweer ingehaald.

In Torres del Rio houd ik een korte pauze en zie de hele stoet weer langs trekken. Iedereen groet met: Buen Camino. Ik sla wat extra water in voor de volgende 12 km. In Viana tref ik Phillip en Volkert en we drinken samen een

biertje. We bekijken de kerk van binnen en halen een stempel op de Credential. De dame van dienst vertelt dat de stempel al 100 jaar oud is, maar ik vermoed dat ze het idee van het stempen bedoelt. We krijgen er twee en dat loopt op. De meeste kerken hier in Spanje schitteren van het bladgoud, vooral mooi als tijdens de diensten de lichten aan gaan. Een en ander is indrukwekkend, zeker in afwisseling met het overvloedige schilderwerk. In kapelnissen staan altaren die uitpuilen van het goud. Daarom zullen de meeste kerken ook wel gesloten zijn, dat in tegenstelling tot Frankrijk.

Samen met Volkert en Phillip wandel ik het plaatsje uit. Bij een boomgaard genieten we van het schitterende gefluit van de vogels. Ik kan hier mijn oud brood kwijt, de vogels hebben er zo nog plezier van.

Wij kunnen alle drie goed met elkaar overweg en we wandelen ook in hetzelfde tempo. Voor ons zien we diep in het dal de grote plaats Logroño, met zijn industriegebied er omheen, al liggen. De wandeling daar naartoe valt erg mee omdat er een speciaal pad is aangelegd, zeg maar een soort pelgrimssnelweg over een holle weg die ons rechtstreeks naar de stad voert.

Phillip en Volkert willen deze nacht graag over een eigen kamer beschikken en daar sluit ik me bij aan. Vlak bij de kathedraal vind ik een prima kamer, heerlijk om even alleen te kunnen zijn en de nacht te kunnen doorbrengen. Bovendien is er internet, wat wil een pelgrim nog meer?IJS ! Maar een ijsalon is er niet te vinden.

Op Facebook bekijk ik een uitzending over El Camino, die kreeg ik van iemand doorgelinkt. Die uitzending maakt veel indruk op mij. Veel beelden van onderweg en ook de beweegredenen om deze tocht te wandelen komen me bekend voor. Ze laten ook enkele herdenkingspunten zien waar iemand is overleden. Deze plekken zie je wel, maar je staat er niet zo direct bij stil. Na de uitzending kijk je toch weer anders tegen deze pelgrimstocht aan.

Na een heerlijke douche en het wassen van mijn kleding ga ik wat drinken op het plein. De Sloveense Thaie, Japanse Tjokko en Koreaanse Christina nodigen me uit bij hen te komen zitten. Even later zie ik ook Phillip aan komen lopen. De serverende "Bunito Seniorita" heeft dan wel even moeite om precies te weten hoeveel glazen wijn ze moet schenken. Maar uiteindelijk lukt het toch en ze zegt dat we allemaal Sympatico zijn. Dat zit dus wel goed!

Als even later ook Jürgen en nog een Duits stel erbij komen en wij terecht komen in een Tapasbar, dan besef je pas echt hoe zwaar het leven van een pelgrim kan zijn!!

Die nacht heb ik heerlijk geslapen en ben om 6.15 uur uit de veren. Na een bakje koffie dat ik voor mezelf zet, orden ik mijn gedachten en zet een en ander op papier. Bekijk ook nog even mijn wandelschema, zodat ik niet te laat in León kom.

5 oktober

Nadat ik nog wat foto's heb ge-upload naar mijn Picasa-website zie ik door het raam Phillip en Volkert vertrekken. Het is dan 7.40 uur, voor mij nog even te vroeg. Op mijn gemak nog even het

wandelschema voor de komende dagen uitwerken. Vandaag wil ik graag Najera halen. Dat is 30 km, dat moet toch lukken.

Om 9 uur hang ik mijn rugzak om en ga naar buiten. Het weer is zoals eigenlijk elke dag, prima wandelweer. De kerkdeur staat open, dus ik ga even naar binnen. In de banken zit een man in gedachten verzonken en in een zijkapel zie ik dat een priester de mis opdraagt in gezelschap van drie personen. Evenals in andere kerken zit ook hier een priester in een van de biecht-hokjes. Er zijn nog geen klanten, maar die zullen zeker komen. Opvallend ook hier het goud tussen de prachtige schilderwerken.

Aan de rand van de binnenstad stop ik even voor een bakje koffie en een broodje, dat is lekker om op gang komen.

Deze stad Logroño is erg pelgrimsminnend, evenals de weg er naartoe is er voor de vertrekkende pelgrims alle aandacht. De richtingen staan goed aangegeven en er is een breed wandelpad dat de stad uit leidt naar het natuurpark Mont Palterna, dat zeker 7 km buiten de stad ligt. Op de bruggen en viaducten zie je telkens de schelp in het beton verwerkt, deze zijn dus duidelijk als pelgrimsweg bedoeld.

Bij het stuwmeer is een mooi terras, het zonnetje schijnt heerlijk dus tijd om even te stoppen. De Zwitserse Vera, die ik op weg hierheen gepasseerd ben, komt bij me zitten. Ze vertelt dat ze in Pamplona is gestart na een lange treinreis. Voor vandaag heeft ze hetzelfde einddoel als ik, dus we lopen een stuk samen op. Ook zij is zich aan het beraden op een nieuwe toekomst en gebruikt deze weg om bij zichzelf te rade te gaan. Ze vindt het leuk dat ik een stukje met haar op wil lopen. Een van haar hobby's is om onderweg foto's te maken.

In Navarrette nemen we afscheid. Zij vervolgt haar weg, terwijl ik een bezoekje aan de kerk breng.

Ik ontmoet daar Dielier en Florence, die voornemens zijn er een korte dag van te maken. Dielier heeft last van zijn pezen en hoopt daar met een paar dagen korter wandelen vanaf te komen. Ook van hen neem ik afscheid, want ik ben de komende dagen juist van plan wat vaart te maken. Maar de wereld is klein hebben we gemerkt, dus het afscheid zal niet voorgoed zijn. Ik kijk nog uit naar een bar of winkel, maar die liggen niet aan deze route. Dus besluit ik om maar meteen door te lopen voor de volgende 7 km. Bij een kerkhof zie ik Vera in de schaduw zitten, ze eet een stuk fruit terwijl ze druk aan het sms'en is. Ze groet me, duidelijk even aan rust toe.

De wijnboeren zijn nog volop bezig met het binnenhalen van de oogst. Hier zijn het vooral nog druivenplukkers die de containers vullen. Regelmatig rijden tractoren langs om de volle containers naar de fabriek te brengen. Sommige druiven halen de fabriek niet, want die worden door mij lekker opgepeuzeld. Later zie ik tot mijn teleurstelling dat de bladeren van de druivenstruiken blauw verkleurd zijn. Vergif, vermoed ik, dus mijn laatste druif is geplukt.

Net voor Ventose haal ik een groepje van drie personen in, het zijn: Katy uit Italië, Danny uit België en Dalmo uit

Brazilië. Op hetzelfde moment zie ik het groepje met Thaise, Tjoko en Catharine komen aanlopen. Ze zwaaien als herkenning.

Wij besluiten echter om even een stop te maken.

Van iedereen komt uit de rugzak wat te eten op tafel dat onderling wordt verdeeld. Iedereen gebruikt iets van een ander en dat wordt aangevuld met een paar pullen bier. Bij het aanbod om een paar vruchten uit Brazilië op te eten, die speciaal door een priester zijn gezegend, moet ik toch even afhaken. Een heel klein stukje van de zoute vrucht proeven zou al voldoende zijn. Ik heb ze op hun woord geloofd en een slokje bier genomen. De volgende 11 km besluiten we gezamenlijk op te lopen. De zon is heet en de route gaat voor een deel langs de nieuwe autoroute de Santiago. Dan komen weer langs een monument waar vorig jaar een vrouw van 54 jaar is overleden. Ik denk terug aan de uitzending over de Camino die ik gisteren heb gezien.

Omdat de gesprekken toch hoofdzakelijk in het Frans en Italiaans worden gevoerd en mijn tempo duidelijk hoger ligt, besluit ik in m'n eentje door te lopen. Heerlijk om weer wat stilte om je heen te hebben. De route buigt weer af van de autobaan en in de verte zie ik de plaats liggen die ik vandaag wil bereiken. Het tempo gaat automatisch nog wat omhoog. Toch jammer dat er hier in Spanje veel meer afval langs de langs de wegen wordt achtergelaten dan in Frankrijk.

Bij de brug in Néjera zijn pas twee autobussen met Noord-Afrikanen gelost. Ze liggen en zitten overal met hun bagage en slaapzakken. Ik zie ook al een paar tentjes en slaapzakken onder de brug, dus ze zijn van plan om daar te bivakkeren. Even na de brug tref ik mijn Duitse vrienden weer. We drinken wat en zoeken een plaatsje in de au-

berge. Wij liggen in de grote zaal met 92 bedden naast elkaar. We eten die avond gezamenlijk. Volkert is onverwacht naar huis geroepen. Hij heeft al een vliegticket en zal de tocht niet verder afmaken. Toch jammer, want in de afgelopen tijd is er toch een speciale band ontstaan.

De nacht verloopt rustig. Terwijl ik in de ochtend mijn verslag maak, zie ik de anderen alweer vertrekken. Ik zal ze later op de dag zeker wel weer ontmoeten.

6 oktober

Voordat ik afscheid neem van Volkert buurten en ontbijten we nog samen en dan vertrekt hij met de bus richting Bilbao.

Vandaag begint de wandeling weer meteen met klimmen. Wij stijgen uit het dal van de Rio Najerilla om via een pas over de berg El Castillo te geraken. Het is een prachtig uitzicht over een wijds landschap. Naast druiven worden hier ook aardappels verbouwd en die worden nu ook geoogst en in vrachtwagens afgevoerd.

Na een 2 kilometer haal ik de Italiaanse Katy in en loop met haar op tot in Azofra, waar we koffie drinken en de Belg Danny zich bij ons voegt. Ik laat die twee aan elkaar over. Mijn tempo gaat omhoog en ik haal de Koreaanse Catharina en Mikyung in; deze heb ik eerder een draagtas gegeven omdat ze al een week met een doos in haar armen liep te zeulen.

Ja, er zijn er ook die met heel weinig de Camino bewandelen. Een Praagse heeft o.a. per dag niet meer dan €10,- te besteden en ik hoorde dat ze van een Nederlands stel ook een paar nieuwe schoenen heeft gekregen. Bij iedereen maakt ze reclame voor mij en steeds meer mensen gaan me daarom 'de dokter' noemen omdat ik onderweg gratis blaren prik en afplak.

Dan kom ik in een vreemde plaats die Cirueña heet. Er zijn totaal nieuwe woonwijken gebouwd bij een golf-

terrein en er is een groot openluchtzwembad. Nagenoeg alle woonhuizen staan te koop en winkels zijn niet te bekennen. Om in het oorspronkelijk dorp te komen, moet ik even 250 meter omlopen. Daar drink ik een cola. Verderop haal ik Jürgen in. Hij wil in Santa Domino stoppen omdat hij last heeft van zijn knieën. Zo zie je, dat je op het ene moment met velen bent en dan binnen een paar dagen her en der leemtes ontstaan.

Bij mij zelf gaat het idee leven dat het de laatste dagen steeds makkelijker gaat. De rugzak lijkt niet meer zo zwaar te wegen, er zit ook niet zo veel meer in als in het begin. Ook sjouw ik steeds minder water mee. Het idee om de laatste dagen van deze pelgrimage de rugzak helemaal achterwege te laten, is geen echte optie omdat je er zo aangewend bent geraakt. En de omgeving zou kunnen denken dat je 'slechts' een van de vele dagjesmensen bent.

Gek, maar waar: regelmatig zie ik volle bussen die bij bepaalde plaatsen stoppen. Daar worden ze gelost, krijgen enige uitleg om vervolgens met hoed en dorjon (pelgrimstok) op de foto te gaan. Na een half uurtje vertrekt de bus dan weer voor de volgende sessie tot ze uiteindelijk in Santiago aankomen.

Bij de kathedraal in Santo Domingo de la Calzada tref ik Phillip en samen bekijken we het gebouw van binnen. Dit is de eerste kerk waar we intree moeten betalen. Aan deze kerk is een vreemde legende verbonden die door de aanwezigheid van een levende kip en haan wordt gesymboliseerd. De

legende is helaas te lang om hier te vertellen.

Samen met Phillip wandel ik verder. We halen Spaanse Sonja in, maar die krijgt al vlug een terugslag; ze kan ons tempo niet volgen en misschien wil ze dat ook liever zo.

Het nu volgende stuk richting Grañon gaat vooral langs de nieuwe en drukke N120. In het stadje drink ik samen met Phillip een biertje. Even later zie ik Sonja aankomen en ik ga haar tegemoet met een biertje. Evenals wij zal ze na zo'n eindeloos stuk dor landschap zeker wel uitgedroogd zijn. Daarna wandel ik nog zo'n 5,5 km verder om de nacht door te brengen in een hostel. Nadat ik in een restaurant lekker heb gegeten met een flesje rode wijn erbij ben ik op tijd gaan slapen. Phillip zal ik morgenvroeg wel treffen.

7 oktober

Vanmorgen begin ik de dag met een kop grand solo en even later komt inderdaad Phillip aanwandelen. Hij heeft al 5,5 km gewandeld en vertelt dat het af en toe regent. Dat komt niet goed uit, want ik heb gisteravond nog even een wasje gedaan en ben van plan dit op mijn rugzak te hangen om te drogen. Voor alle zekerheid trek ik er een hoes overheen. De route die we vandaag volgen is prettig, alleen jammer dat we constant het geluid van de N120 in onze nabijheid hebben. De temperatuur is vandaag ruim 15 graden minder dan voorgaande dagen. Niet zo erg zolang het maar droog blijft. In Vitoria de Rioja begint het iets te druppelen. Ik haal mijn poncho alvast te voorschijn, terwijl Phillip een hoes om zijn rugzak doet. Ik vertrouw een beetje op de wind, die we van achteren hebben, terwijl de donkere wolken van de bui hoofdzakelijk voor ons hangen. Bij

Belorado nemen we even de tijd om koffie te drinken. En dan komt zelfs het zonnetje weer even te voorschijn.

Daarna wandelen we direct door naar Villafranca Montes de Oca, vlak ervoor halen we de Praagse Michaela in. Wij nodigen haar uit voor een kopje koffie. Ze vertelt dat ze zo'n 100 km van Brno woont en van daar is komen wandelen. Ze heeft geen tent bij zich. In Duitsland heeft ze vooral geslapen in jachthutten, soms boven in bomen. Ook in kerken kon ze vaak terecht. Dat vroeg ze dan meestal aan de pastoor na de avondmis. Het zwaarst was het traject door Zwitserland, daar heeft ze in Chamonix een pauze van 3 dagen moeten in lassen. Nu heeft ze er weer erg veel zin in en ze wil na Santiago haar tocht zelfs voortzetten naar Portugal. Voor vandaag heeft ze nog 13 km voor de boeg, om dan te overnachten in een klooster.

Voor ons is deze plaats vandaag het eindpunt. Phillip en ik nemen een douche en laten ons masseren. Daar knap je lekker van op. We zien Jürgen, die vanaf Santa Domingo is komen wandelen en ook Franz en Beata blijken in deze plaats te overnachten. Dus de groep is weer compleet. We eten goed en niet te duur. Daarna zit iedereen druk te mailen. Het leven van een pelgrim is zwaar?

Morgen maak ik een kortere dag, in twee dagen na Burgos wandelen, maar dan is wel al mijn speling weg.

Vrije bewerking door Ad van Asten naar een weblogverslag van -Theo Tromp- (wordt vervolgd)